

Arrest

nr. 111 291 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WERA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit Lubango, provincie Huíla, waar u geboren werd op 7 december 1981. U volgde middelbaar onderwijs in het Instituto Médio de Economia te Lubango. Sinds 1 juni 1999 was u dienstplichtig in het Angolese leger. Aanvankelijk was u gestationeerd in Lubango, maar sinds 2002 werkte u in het militair kamp in Grafanil, Luanda. In 2006 leerde u (F.G.D.C.) Simão (CG 1218433b) kennen. Jullie trouwden traditioneel in augustus 2006 en sinds 2008 woonden jullie samen in Benfica, Zona Verde, Luanda. Op 1 mei 2012 werd in het militair kamp Grafanil, waar u werkte, de ontvreemding van verschillende wapens opgemerkt. U denkt dat hier hoge personen bij betrokken zijn, aangezien alle hoge officieren zitten te wachten tot de regeringsperiode van president Dos Santos ten einde komt. Om de werkelijke daders buiten schot

te zetten, werden u en uw collega's echter beschuldigd deze wapens gestolen te hebben in het kader van een samenzwering tegen de regerende partij MPLA. Sinds 1 mei kreeg u dreig telefoons, indien u niet zou toegeven deel uit te maken van een organisatie tegen het MPLA, zou u gedood worden. Rond 10 mei 2012 werd het u te veel en besloot u onder te duiken bij een vriend in (B.S.). Aangezien u uw telefoon niet meer gebruikte, werd nu uw vrouw lastiggevalen, men wilde dat zij zou zeggen waar u was. Zij riep echter de hulp in van haar peter, meneer (K.), en verliet op 17 mei 2012 het land. Donderdag 26 juli 2012 belde een collega u op om te zeggen dat het rustiger geworden was en dat u moest terugkeren naar het militaire kamp om zich aan te melden. Wie niet meer komt opdagen, wordt immers beschouwd als een deserteur. Op 28 juli 2012 meldde u zich dus terug aan op uw werk, maar nog voor u aan het werk kon gaan, diende u uw uniform en documenten in te dienen en werd u met vier collega's overgebracht naar de gevangenis van Sao Paolo. Op 6 augustus 2012 zou u naar een strenger bewaakte gevangenis overgebracht worden, maar u kon ontsnappen met behulp van één van de escorterende agenten. Meneer (K.), de peter van uw vrouw, had geregeld dat u nog dezelfde avond het land kon verlaten. U kwam de volgende dag aan in België en vroeg op 12 augustus 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde anonieme bedreigingen ontvangen te hebben (zie gehoorverslag CGVS FERNANDO p. 13), van mensen die wilden dat u zou toegeven dat u deel uitmaakte van een geheime organisatie die sabotage wou plegen tegen de MPLA regering na de verkiezingen van 31 augustus 2012 (zie CGVS FERNANDO p. 13, 15) en dat u betrokken was bij het verdwijnen van de wapens uit het militair kamp Grafaniil, waar u werkte (CGVS FERNANDO p. 9, 13). Toen u terug op uw werk kwam na enige tijd ondergedoken te zijn geweest, zou u gevraagd zijn uw uniform, documenten en wapen in te leveren en zou u naar de gevangenis van Sao Paolo gebracht zijn (CGVS FERNANDO p. 13).

Een combinatie van lacunes, tegenstrijdigheden en weinig logische verklaringen, maakt echter dat uw asielrelaas in zijn geheel weinig geloofwaardig overkomt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u beweert sinds 1999 militair te zijn bij het Angolese leger (de FAA) (CGVS FERNANDO p. 7) en sinds 2002 stelt gestationeerd te zijn in het militair kamp Grafaniil (CGVS FERNANDO p. 9). U stelt dat u eerste sergeant was (CGVS FERNANDO p. 9) en dat u als teken van uw rang drie strepen op uw uniform droeg. De kapitein had twee gehoekte strepen en één rechte streep. (CGVS FERNANDO p. 11) Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, wordt de rang van eerste sergeant in het Angolese leger aangeduid met vier gehoekte strepen en de rang van kapitein met drie rechte strepen, wat manifest strijdig is met uw verklaringen. Dit laat toe reeds bij voorbaat vraagtekens te zetten bij uw loopbaan als militair en dus ook bij de vervolgingen die u als militair stelt ondervonden te hebben (CGVS FERNANDO p. 9, 13).

Verder is het bijzonder eigenaardig dat u, nadat de bedreigingen op 1 mei zouden gestart zijn (CGVS FERNANDO p. 13, 14, 15), nog tien dagen ging werken (CGVS FERNANDO p. 15), zonder op uw werk ook maar iemand van uw oversten aan te spreken over de bedreigingen die u kreeg (CGVS FERNANDO p. 15). Nochtans zou men verwachten dat wie volstrekt onterecht beschuldigd wordt van dermate ernstige feiten als diefstal in het kader van samenzwering tegen de regering door mensen die hij niet kent, er alles aan zou doen om te achterhalen wat er juist gebeurde, in de hoop vervolgens te kunnen aantonen dat hij er niets mee te maken had. U stelt dat u niet wist wie te vertrouwen (CGVS FERNANDO p. 15), maar dit overtuigt niet. U stelt dat tot op de dag van vandaag niet geweten is wie er achter de verdwijning van de wapens zat, maar u vermoedt dat er belangrijke personen bij betrokken waren, al weet u niet wie (CGVS FERNANDO p. 14). U noemt echter geen enkele concrete aanwijzing die u toelaat enige veronderstelling te maken over wie er bij de verdwijning van de wapens betrokken was, noch om te veronderstellen dat één van uw directe oversten er iets mee te maken had. Er was dus geen reden om hen niet op de hoogte te brengen van loze anonieme beschuldigingen, al was het maar om er achter te komen of zij u inderdaad ergens van verdachten en of u misschien kon aantonen dat u er niets mee te maken had.

In dit verband is het ook eigenaardig dat u niet weet wanneer de wapens exact verdwenen zijn (CGVS FERNANDO p. 14), hoewel men zou denken dat dit het eerste is wat men te weten wil komen, indien men er - zoals u - onterecht van beschuldigd wordt iets met de verdwijning ervan te maken te

hebben. U stelt dat de wapens zeker voor 1 mei verdwenen moeten zijn, aangezien op 1 mei hun verdwijning ontdekt werd en het tumult rond de verdwijning begon (CGVS FERNANDO p. 14). Ter staving geeft u een (onvolledig) internetartikel af waarin gesteld wordt dat er wapens verdwenen zijn die bestemd waren voor Guinee, maar die er nooit aankwamen. Het artikel vermeldt echter niet van waar de wapens verdwenen zijn, wel dat er in Grafanil een onderzoekscommissie gecreëerd werd om de zaak te onderzoeken. Op een andere website werd echter al op 9 maart een artikel gepubliceerd met grotendeels dezelfde inhoud (zie informatie administratief dossier). In dit licht klemt het des te meer dat u, gevraagd wanneer de wapens juist verdwenen, enkel kan stellen dat het voor 1 mei moet geweest zijn (CGVS FERNANDO p. 14). Indien u werkelijk als militair bij Grafanil werkte, moet u toch al lang voordien gehoord hebben van de wapens die niet aankwamen in Guinee en van het oprichting van de onderzoekscommissie die het verdwijnen ervan zou onderzoeken. Zeker aangezien in het artikel (dat dus reeds op 9 maart gepubliceerd werd) vermeld wordt dat alle verloven van de militairen opgeschort werden. Eigenaardig genoeg stelt u dat de verloven pas op 5 mei werden ingetrokken (CGVS FERNANDO p. 14).

Uw verklaring dat u niet precies weet wanneer de wapens verdwenen, maar dat het voor 1 mei moet geweest zijn (CGVS FERNANDO p. 14), is bovendien strijdig met wat u verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u stelde dat de wapens verdwenen op 1 mei 2012 (dus niet enkele dagen ervoor, zie CGVS FERNANDO p. 13) en dat uzelf en vier collega's van de diefstal verdacht werden, omdat jullie de nacht dat de diefstal plaatsvond van wacht waren (zie administratief dossier: punt 3.5 van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Portugees en door u ondertekend op 21/8/2012). Ook stelde u voor de DVZ dat u gearresteerd werd op bevel van hogere oversten en dat u beschuldigd werd lid te zijn van een geheime organisatie die een aanval plande op de regering (zie administratief dossier: punt 3.1 van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ). Voor het CGVS verklaarde u echter nooit ergens officieel van beschuldigd te zijn, tenzij via de dreigtelefoons (CGVS FERNANDO p. 14), welke u niet vermeldde bij DVZ. Deze dreigtelefoons waren volgens uw verklaringen voor het CGVS bovendien niet enkel aan u en vier collega's gericht, maar aan al uw zeven collega's en zelfs nog andere waarmee u niet werkte (CGVS FERNANDO p. 15). Bij DVZ vermeldde u bovendien niet dat u voor uw arrestatie al was ondergedoken omwille van de dreigtelefoons (CGVS FERNANDO p. 13).

Op 10 mei 2012 zou u dus ondergedoken zijn, omdat de dreigtelefoons u te veel werden (CGVS FERNANDO p. 13). Wie de dreigtelefoons die u kreeg zou gepleegd hebben vermeldt u niet. Wel stelt u dat zowel uzelf als uw zeven vaste collega's en nog mensen van buiten uw shift ze kregen (CGVS FERNANDO p. 15). Gevraagd wie uw vaste collega's waren, noemt u zeven namen: (A.) Lunga, (P.) Sebastiao, (R.) Nicolau, Geronimo, Lengue, Samora, die soms vervanging kwam doen, en (An.) Fernando (CGVS FERNANDO p. 8, 9). Nadien, gevraagd of uw zeven collega's ook bedreigd werden, stelt u dat ze inderdaad allemaal bedreigd werden en u noemt ze opnieuw: (A.), (P.), (R.), Geronimo, Lenge en Vladimir (CGVS FERNANDO p. 15). Opvallend is echter dat u Vladimir voordien nooit noemde, maar dat hij nu plots opduikt als één van uw zeven vaste collega's. U verklaart aanvankelijk ook dat u onderdook tot u een telefoontje kreeg van uw collega (P.) Sebastiao, die u zei dat de rust weergekeerd was. Op 26 juli 2012 keerde u terug naar huis, op 28 juli 2012 meldde u zich opnieuw aan bij uw eenheid. (CGVS FERNANDO p. 13). Wanneer u later in het gehoor opnieuw gevraagd wordt wie u had opgebeld, stelt u nu dat het (R.) Nicolau was. U voegt er nog aan toe dat u twee telefoons kreeg, van (R.) Nicolau en van (P.) Sebastiao, hoewel u aanvankelijk geen tweede telefoon vernoemde (CGVS FERNANDO p. 17). Toen u terug aan het werk ging werd u opgeroepen om verklaringen af te leggen. Gevraagd of uw zeven collega's samen met u werden opgeroepen, stelt u dat Geronimo en (Fa.) Vladimir niet kwamen opdagen. (CGVS FERNANDO p. 17) Opnieuw verwijst u naar Vladimir als één van uw zeven collega's, hoewel u hem aanvankelijk niet als één van uw vaste collega's noemde. Uw wisselende verklaringen over uw collega's komen dan ook weinig doorleefd over.

De dreigtelefoons en de arrestatie van uzelf en uw collega's stelt u voor als onderdeel van een soort complot dat gesmeed werd om de echte schuldigen van de ontvreemding van de wapens buiten schot te houden (CGVS FERNANDO p. 17). U insinueert dat er wel degelijk een organisatie was die Dos Santos van de troon wilde stoten en dat u en uw collega's door hen als zondebok werden gebruikt (CGVS FERNANDO p. 14). U hebt echter geen enkele concrete aanwijzing over wie hier achter zit of wat hun plannen zouden zijn, of hoe zij voor uw arrestatie gezorgd zouden hebben, ook al stelt u dat er waarschijnlijk belangrijke personen bij betrokken zijn (CGVS FERNANDO p. 14). Waarom deze belangrijke personen anonieme dreigtelefoons zouden plegen of hoe ze voor uw arrestatie zouden gezorgd hebben blijft volstrekt onduidelijk. Men zou denken, indien belangrijke personen zich

inderdaad voor een misdrijf willen indekken door iemand anders ervan te beschuldigen, dat zij er dan ook voor zouden zorgen dat deze personen ergens van beschuldigd worden, zodat de mensen die wel achter de regering staan eveneens in de schuld van deze zondebokken geloven en dus de werkelijke daders gerust laten. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u stelt op geen enkel moment ondervraagd of verhoord te zijn geweest tijdens uw detentie, en dat u nooit officieel ergens van beschuldigd werd (CGVS FERNANDO p. 18). Op die manier heeft het afleidingsmanoeuvre waarvan u spreekt immers weinig nut (CGVS FERNANDO p. 17).

Tot slot kan gesteld worden dat het eigenaardig is dat uw vrouw volgens uw verklaringen al op 17 mei in België is aangekomen (CGVS FERNANDO p. 3), terwijl u zelf ondergedoken bleef tot 26 juli en nadien zelfs terugkeerde naar uw werk (CGVS FERNANDO p. 13, 15), ook al wist u dat u op zijn minst riskeerde opgesloten te worden (CGVS FERNANDO p. 17) omdat u niet meer kwam opdagen op uw werk, wat als desertie wordt beschouwd (CGVS FERNANDO p. 16). Het is bijzonder eigenaardig dat uw vrouw de anonieme telefoons op zich al voldoende bedreigend vond om het land te verlaten, terwijl u zelf weken nadien terugkeert naar uw werk, hoewel u riskeert als deserteur beschouwd te worden. Bovendien was uw vermoeden van een complot zo sterk dat u in de dagen na de dreigtelefoons niemand van uw oversten op het werk in hierover aansprak, u stelde immers niet te weten wie te vertrouwen (CGVS FERNANDO p. 15). Het komt dan ook weinig geloofwaardig over dat u toch terug zou keren naar uw werk, zelfs indien u door één (of twee) collega's werd opgebeld.

Het geheel van bovenstaande vaagheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden, is reeds voldoende om te stellen dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Komt daar nog bij dat uw verklaringen op verschillende vlakken strijdig zijn met de verklaringen van uw vrouw, (F.G.D.C.) Simão (CG 1218433b).

Zo stelt u beiden officieel ongehuwd te zijn, maar wel traditioneel getrouwd in augustus 2006. Echter, u verklaart dat jullie elkaar in het jaar 2006 leerden kennen, enkele maanden voor de trouw (CGVS FERNANDO p. 5), terwijl uw vrouw verklaart dat jullie elkaar al kenden sinds 2003 (zie gehoorverslag CGVS SIMAO p. 4). Ook stelt u dat jullie pas twee jaar na de ceremonie gingen samenwonen, in het jaar 2008 (CGVS FERNANDO p. 7), terwijl uw vrouw verklaart dat jullie hetzelfde jaar (eind 2006, zie CGVS SIMAO p. 8) gingen samenwonen. In dit licht valt nog op dat u tijdens uw asielaanvraag bij DVZ aanvankelijk verklaarde in 2008 getrouwd te zijn, maar dat u tijdens het gehoor verklaarde dat u zich vergist had en dat het in 2006 was (CGVS FERNANDO p. 4). Uw vrouw verklaarde echter wel consequent dat jullie in augustus 2006 trouwden. (zie verklaring d.d. 21/08/2012 FERNANDO en SIMAO in administratief dossier) Dat jullie uiteenlopende verklaringen aflegden tijdens jullie asielaanvraag bij DVZ, maar dat u deze verklaring nadien introk, doet vermoeden dat jullie getracht hebben jullie asielrelaas op elkaar af te stemmen. De vaststelling dat ook voor het CGVS sommige van jullie verklaringen uiteenlopen versterkt die indruk nog.

Volgens uw verklaringen gebeurde het maandelijks dat u een week aan één stuk moest werken, zonder tussendoor naar huis te kunnen (CGVS FERNANDO p. 10), terwijl uw vrouw verklaart dat u gewoonlijk terug naar huis kwam, hoewel u wel eens twee nachten wegbleef (CGVS SIMAO p. 5). Gevraagd of het gebeurde dat u meerdere nachten wegbleef, antwoordde ze dat ze vaak bij haar zus logeerde, omdat ze 's avonds studeerde (CGVS SIMAO p. 5), wat echter niet volstaat als verklaring voor jullie uiteenlopende beschrijving van uw werkschema. Uw vrouw, die nochtans volgens uw beider verklaringen al verschillende jaren met u zou samen wonen (CGVS SIMAO p. 4 en CGVS FERNANDO p. 7), kon bovendien uw rang niet correct benoemen, ze zei dat u 'eerste soldaat' was (CGVS SIMAO p. 4) en dat dit gesymboliseerd werd door één streep op uw schouder (CGVS SIMAO p. 5). Dit is echter strijdig met uw verklaringen, aangezien u stelde dat u eerste sergeant was en dat dit met drie strepen werd aangeduid (CGVS FERNANDO p. 11) (wat, zoals reeds gesteld, op zijn beurt strijdig is met de info waarover het CGVS beschikt).

Wat betreft jullie vertrek uit Angola verklaarde u dat uw vrouw haar oom belde met de vraag haar te helpen. Uw vrouw zou aanvankelijk enkel over zichzelf gesproken hebben, aangezien u ook geen paspoort had. Ze belde u op bij uw vriend om te zeggen dat ze waarschijnlijk dezelfde dag zou vertrekken, wat een verrassing voor u was, maar u vond het goed dat ze vertrok, aangezien ze bedreigd werd door iets waar ze niets mee te maken had. (CGVS FERNANDO p. 16) Volgens uw

verklaringen hoorde u dus pas op de dag dat uw vrouw vertrok over haar plannen om het land te verlaten, en werd er over u niets gezegd. Uw vrouw daarentegen, verklaart dat ze wel degelijk aan haar oom vroeg om jullie beiden uit het land te helpen, en dat ze hem foto's gaf van haarzelf en van u. Daarna stelde ze u op de hoogte van deze plannen. Volgens haar ging u niet meteen met haar het land uit, omdat het volgens haar pater op dat moment te gevaarlijk was om voor u om te vertrekken, hij zou achteraf wel een oplossing zoeken voor u. (CGVS SIMAO p. 13) Ook hier zijn jullie verklaringen dus strijdig met elkaar.

U maakt het onmogelijk voor het Commissariaat-generaal om te achterhalen of deze tegenstrijdigheden veroorzaakt worden doordat jullie niet werkelijk een lange relatie van meerdere jaren hebben, doordat jullie samen probeerden verklaringen af te leggen die niet op werkelijk gebeurde feiten gebaseerd zijn of door een combinatie van beide.

In elk geval tonen bovenstaande tegenstrijdigheden aan dat jullie gepoogd hebben om jullie asielrelaas op elkaar af te stemmen, waardoor eens te meer duidelijk is dat aan het geheel van jullie verklaringen geen geloof gehecht kan worden.

U legt een identiteitskaart en een kieskaart voor, welke uw Angolese nationaliteit en uw identiteit ondersteunen. U legt echter geen enkel document voor dat aantoonde dat u ooit tewerkgesteld zou zijn geweest bij het Angolese leger. Uw verklaring dat u bij uw arrestatie al uw documenten moest afgeven (CGVS FERNANDO p. 13), voldoet niet ter verklaring, het is immers niet logisch dat u de dag dat u terug ging werken elk bewijs van uw jarenlange tewerkstelling bij het leger bij zich had en moest afgeven. Ook had uw vrouw, die reeds weken voordien het land verliet, ruim de tijd om documenten te verzamelen die uw (en dus ook haar) vluchtrelaas zou kunnen ondersteunen. In combinatie met uw foutieve verklaringen over de kentekens van de rang van eerste sergeant en kapitein, kan men stellen dat u niet aantoonde inderdaad bij het leger tewerkgesteld te zijn geweest. Er is dan ook geen reden om te veronderstellen dat u bij een eventuele terugkeer naar Angola vervolging te vrezen hebt omwille van desertie uit het leger. Het internetartikel dat u afgeeft werd reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) "juncto artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de Status van Vluchtelingen, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht".

Voor de aanduiding van de rangen in het Angolese leger baseert het CGVS zich op zekere informatie "waarover het CGVS beschikt", zonder dat hiervan het nadere bewijs wordt geleverd. Niet alleen schendt deze bewering manifest de rechten van verdediging zoals bepaald in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), maar zij is ook geheel onjuist. Het CGVS heeft verzoekers woorden verdraaid en geheel uit de context gerukt. Verzoeker was wel degelijk actief in het Angolese leger en kon dus wel degelijk worden vervolgd als militair.

Wat betreft de details omtrent de wapendiefstal in het legerkamp te Grafanil, stelt verzoeker dat uit de door het CGVS gehanteerde redenering dient te worden afgeleid dat een persoon die niet betrokken is bij een bepaald feit, teneinde geloofwaardig te zijn, hiervan alle details dient te vermelden. Deze redenering is volgens verzoeker absurd. Verzoekers onwetendheid is integendeel uitsluitend van aard om zijn verklaringen inzake de doodsb bedreigingen kracht bij te zetten. Dit geldt bijvoorbeeld inzonderheid voor de vermeende onjuiste vermelding, *quod non*, door verzoeker van de datum van de ontdekking van de wapendiefstal. Verzoeker was niet betrokken bij de wapendiefstal in het legerkamp te Grafanil en kent derhalve geheel terecht niet alle details omtrent deze diefstal.

Betreffende de namen van zijn collega's wijst verzoeker erop dat het in een urenlang interview waarin men voortdurend via een tolk over en weer met vragen wordt bestookt, volkomen aanvaardbaar is dat bij het noemen van namen vergissingen kunnen gebeuren. Elke mogelijke inconsistentie in het noemen

van namen is uitsluitend te wijten geweest aan de druk waaronder verzoeker stond tijdens het afnemen van het gehoor bij een buitenlandse overheidsinstantie met de hulp van een tolk. Verzoeker werd bovendien niet enkele uren, maar samen met zijn vrouw een hele dag gehoord. Verzoeker wijst er tevens op dat een persoon die meermaals met de dood werd bedreigd, zich – met het oog op zijn eigen veiligheid – afschermt van zijn (sociale) omgeving. Aldus heeft verzoeker geen glasheldere kennis meer van alle activiteiten die zich zo kort voor zijn vertrek hebben afgespeeld. Verzoeker kende wel degelijk de namen van zijn collega's.

Volgens verzoeker gaat het CGVS geheel haar boekje te buiten waar zij stelt dat de “belangrijke personen” die de schuld van de ontvreemding van de wapens in verzoekers schoenen pogen te schuiven, teneinde een geloofwaardig verhaal voor te houden, er ook hadden moeten voor zorgen dat verzoeker daadwerkelijk in beschuldiging zou worden gesteld. De geloofwaardigheid van de verklaringen en de gegrondheid van de asielaanvraag kan niet afhankelijk worden gesteld van het feit dat verzoeker al dan niet volgens de daartoe geëigende procedures officieel in beschuldiging werd gesteld.

Waar het voor verweerder onbegrijpelijk is dat verzoeker na zijn onderduiken toch nog naar zijn werk is teruggekeerd, vindt verzoeker dit geheel logisch nu hij zelf (nog) niet naar het buitenland kon vertrekken en daar ook nog geen zicht op had in de nabije toekomst. Bovendien had verzoeker van een collega vernomen dat diegenen die niet meer kwamen opdagen, zouden worden beschouwd als deserteur.

Aangaande de verschillen in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, wijst verzoeker op een spraakverwarring inzake de notie “kennis hebben”. Verzoeker en zijn echtgenote “kenden” elkaar reeds langer vóór hun huwelijk, maar hadden vóór hun huwelijk nog maar kort een relatie. Eén en ander vindt bevestiging in het jaar van overplaatsing van verzoeker naar het kamp te Grafanil (2002), waardoor verzoeker (dichter) in de buurt van zijn (toekomstige) echtgenote is gaan werken. De middelen zoals vermeld onder het punt aangaande de namen van verzoekers collega's kunnen hier *mutatis mutandis* worden hernomen. Verzoeker en zijn echtgenote, die daarenboven gezondheidsproblemen kent, staan sinds de gedwongen vlucht uit hun land van herkomst onder een zeer hoge druk, die zeker ook aanwezig was op het ogenblik van het gehoor op het CGVS, waarbij alle pijnlijke gebeurtenissen opnieuw werden ‘opgerakeld’.

Verder gaat verweerder voorbij aan alle andere informatie die verzoeker verstrekke over zijn familie, zijn regio *et cetera*. Zo beschreef verzoeker op gedetailleerde wijze de omgeving, een aantal incidenten, vragen over familieleden,... Het CGVS laat na melding te maken van deze elementen in haar motivering.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet “*in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht*”.

Volgens verzoeker werd er onvoldoende gemotiveerd en werd hem onterecht de subsidiaire bescherming ontzegd. Dat zijn vrees gegrond is, volgt duidelijk uit de feiten die aan zijn vlucht voorafgaan, te weten de dreig telefoons en de opsluiting. Verzoeker vreest dus om bij een terugkeer naar Angola blootgesteld te worden aan geweld. De plaatselijke overheden kunnen hier niets aan verhelpen. Bovendien loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade. Hij zou in een levensbedreigende situatie terecht komen en minstens in een situatie waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen zou ondergaan. Verzoeker dreigt willekeurig geweld (in het algemeen) te moeten ondergaan. De huidige president en zijn partij zijn al jaren aan de macht in Angola en verzoeker wordt valselyk beschuldigd van een aanslag tegen hen. Bovendien ervaart verzoeker ook een zeer persoonlijke bedreiging in het bijzonder: er werd reeds geweld gepleegd ten aanzien van zijn persoon (meer in het bijzonder werd hij van zijn vrijheid beroofd). Het is duidelijk dat de Angolese overheid niet in staat is om verzoeker op een adequate manier te beschermen. Verzoeker loopt dan ook ontegensprekelijk een uiterst reëel risico op ernstige schade.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: zijn “bijlage 26” (stuk 2) en zijn vragenlijst van het CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 3).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat voor de aanduiding van de rangen in het Angolese leger het CGVS zich baseert op zekere informatie “waarover het CGVS beschikt”, zonder dat hiervan het nadere bewijs wordt geleverd, dient opgemerkt dat het administratief dossier wel degelijk de informatie bevat waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst. Het administratief dossier van verzoeker verwijst duidelijk naar het administratief dossier dat de asielaanvraag van verzoekers echtgenote begeleidt en waarin een map ‘Landeninformatie’ is opgenomen die de voormelde informatie bevat (zie dossier gekend bij de Raad onder rolnummer 126 055; administratief dossier echtgenote, stuk 23). Uit deze informatie blijkt dat de rang van eerste sergeant in het Angolese leger wordt aangeduid met vier gehoekte strepen en de rang van kapitein met drie rechte strepen, terwijl verzoeker verklaarde dat hij als eerste sergeant in het Angolese leger drie strepen op zijn uniform droeg en dat een kapitein twee gehoekte strepen en één rechte streep heeft (gehoorverslag CGVS, p. 11), hetgeen manifest strijdig is met de informatie van verweerder. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Aangezien verzoeker verklaarde sinds 1999 militair te zijn bij het Angolese leger (gehoorverslag CGVS, p. 7), is de tegenstrijdigheid tussen de informatie van verweerder en verzoekers verklaringen onaanvaardbaar. Verzoeker legde bovendien geen enkel begin van bewijs neer dat aantoonde dat hij ooit tewerkgesteld zou geweest zijn bij het Angolese leger.

Waar verzoeker meent dat hij niet betrokken was bij de wapendiefstal in het legerkamp te Grafanil en derhalve niet alle details kent omtrent deze diefstal, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing terecht stelt dat kan verwacht worden dat wie volstrekt onterecht beschuldigd wordt van dermate ernstige feiten als diefstal in het kader van samenzwering tegen de regering door mensen die hij niet kent, er alles aan zou doen om te achterhalen wat er juist gebeurde in de hoop te kunnen aantonen dat hij er niets mee te maken had. Verzoeker komt echter niet verder dan te vermoeden dat er “belangrijke personen” achter de wapendiefstal zitten, zonder hier echter zeker van te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker brengt geen enkele aanwijzing bij dat zijn directe oversten bij deze groep van betrokken “belangrijke personen” behoren, doch brengt hen zelfs niet op de hoogte, volgens verzoeker omdat hij niet wist wie te vertrouwen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit laatste kan niet overtuigen gelet op de voormelde verwachting dat verzoeker zich meer moeite zou getroosten om de ware toedracht van de feiten te achterhalen en zodoende zijn onschuld aan te tonen. De enige actie die verzoeker ondernam, was onderduiken en hij deed dit zelfs als eerste van zijn groep collega’s die ook bedreigingen zouden ontvangen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Verder blijkt uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) dat reeds op 9 maart 2012 een artikel werd gepubliceerd dat er in Grafanil wapens verdwenen zijn, dat er een onderzoekscommissie gecreëerd werd om de zaak te onderzoeken en dat alle verloven van de militairen opgeschort werden. Verzoeker verklaarde echter tijdens zijn gehoor op het CGVS dat de wapens een aantal dagen voor 1 mei 2012 verdwenen zijn en dat de verloven op 5 mei 2012 werden ingetrokken (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14-15). Bovendien verklaarde verzoeker

bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ dat de wapens op 1 mei 2012 verdwenen zijn en dat hij zelf en vier collega's hiervan beschuldigd werden omdat zij de nacht van de diefstal van wacht waren (administratief dossier echtgenote, stuk 16, p. 3). Verzoeker verklaarde op de DVZ eveneens door de hogere instanties van het Angolese leger gearresteerd te zijn geweest en beschuldigd te zijn geworden van lidmaatschap van een geheime organisatie die een aanval plande tegen de regering (administratief dossier echtgenote, stuk 16, p. 3). Op het CGVS verklaarde verzoeker echter dat de dreigtelefoons niet enkel aan hemzelf, maar ook aan zijn zeven directe collega's en zelfs aan anderen waarmee hij niet samenwerkte, gericht waren, alsook dat hij nooit ergens officieel van beschuldigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15 en 18). Verzoeker maakte op het CGVS geen melding van het feit dat hij en vier collega's van wacht waren geweest de nacht dat de wapens verdwenen en dat zij daarom verdacht werden van de diefstal. Op de DVZ maakte verzoeker dan weer geen melding van het feit dat hij bij een vriend zou hebben ondergedoken. Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Betreffende zijn zeven vaste collega's dient opgemerkt dat verzoeker aanvankelijk zeven namen opgaf (en tevens noteerde) (gehoorverslag CGVS, p. 10-11), terwijl hij later tijdens het gehoor en na een pauze van ongeveer tweeënhalf uur (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) opnieuw zeven namen noemt (gehoorverslag CGVS, p. 15). Bij deze tweede keer vermeldt verzoeker tevens ene "Vladimir", die verzoeker de eerste keer niet vermeldde. Verder verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij, toen hij ondergedoken leefde, een telefoontje kreeg van zijn collega Sebastiao (gehoorverslag CGVS, p. 13), terwijl hij later verklaarde dat hij twee telefoontjes kreeg terwijl hij ondergedoken leefde: van Nicolau en van Sebastiao (gehoorverslag CGVS, p. 17). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat deze tegenstrijdige verklaringen het gevolg zijn van de druk waaronder hij zich bevond om met behulp van een tolk voor een buitenlandse overheidsinstantie een interview te geven en daar hij zich omwille van doodsb bedreigingen van zijn (sociale) omgeving afschermde en dus geen glasheldere kennis meer heeft van de activiteiten die zich kort voor zijn vlucht afspeelden, dient opgemerkt dat deze elementen die zijn leven bepaalden in het geheugen gegrift zijn.

Verder is het opmerkelijk dat verzoeker ondergedoken bleef tot 26 juli 2012 en op 28 juli 2012 opnieuw naar zijn werk op de basis van Grafanil gaat (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat verzoeker via telefonisch contact met zijn collega(s) vernomen had dat "het rustiger was geworden" en dat hij vreesde als deserteur te worden bestempeld indien hij niet naar zijn werk ging (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 16), kan niet overtuigen aangezien enerzijds verzoeker verklaarde op de hoogte te zijn van het risico gevangen genomen te worden (gehoorverslag CGVS, p. 17) en anderzijds verzoeker zijn oversten niet op de hoogte bracht van zijn problemen en hij toch ondergedoken was gedurende ruim twee maanden en aldus al die tijd afwezig was zonder dat zijn oversten wisten waarom, zodat kan verwacht worden dat hij reeds vroeger als deserteur bestempeld zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 15). Dit klemmt des te meer daar verzoekers echtgenote volgens zijn verklaringen reeds op 17 mei 2012 in België is aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 3) en dat zij de dreigtelefoons blijkbaar al voldoende ernstig vond om het land te verlaten, terwijl verzoeker nadien nog terugkeert naar zijn werk. Dat verzoeker op dat moment geen uitzicht had om in de nabije toekomst eveneens het land te kunnen verlaten, betekent immers niet dat verzoeker niet meer ondergedoken kon blijven.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers tewerkstelling als militair voor het Angolese leger en aan de vervolgingsfeiten die hij als gevolg van deze tewerkstelling inroept. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas komt echter nog verder op de helling te staan door een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote.

Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden traditioneel gehuwd te zijn in 2006 (gehoorverslag CGVS, p. 4; gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Verzoeker verklaarde dat zij elkaar voor het huwelijk slechts enkele maanden eerder hadden leren kennen (gehoorverslag CGVS, p. 4-5), terwijl zijn echtgenote verklaarde dat zij elkaar reeds in 2003 leerden kennen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op een spraakverwarring inzake de notie "kennis hebben", dient opgemerkt dat in verzoekers gehoorverslag te lezen staat: *"Huwelijksdatum? Op mijn eerste interview was ik er niet helemaal zeker meer van, maar het was in 2006, augustus. Kenden jullie elkaar toen al lang? Niet zo heel lang. Een aantal weken, maanden? Een aantal maanden."* (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Wanneer gevraagd wordt hoe zij elkaar leerden kennen, verklaarde verzoeker: *"We hebben elkaar op straat leren kennen, ik kwam er langs met de wagen, het was in haar straat, zo leerden we elkaar kennen."* (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hieruit blijkt geenszins een spraakverwarring aangaande de notie "kennis hebben" en al evenmin dat verzoeker zou bedoelen dat zij elkaar al langer kenden doch nog

maar sinds kort voor het huwelijk een relatie hadden. Daarenboven verklaarde verzoekers echtgenote dat zij elkaar leerden kennen via haar broers en vrienden in Grafanil (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4), hetgeen een bijkomende tegenstrijdigheid uitmaakt. Dat verzoeker zich in het jaar 2002 heeft laten overplaatsen naar Grafanil om dichterbij zijn toekomstige echtgenote te gaan werken, blijkt evenmin uit verzoekers gehoorverslag en bovendien verklaarde verzoekers echtgenote dat zij elkaar nog niet kenden ten tijde van verzoekers overplaatsing (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5-6). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de overige in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, aangaande met name (i) het moment waarop zij zijn gaan samenwonen, (ii) verzoekers rang en werkschema bij het Angolese leger en (iii) het moment waarop verzoeker hulp kreeg van de partner van zijn echtgenote. Deze tegenstrijdigheden moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op het overtuigend motief dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker stelt dat hij op geen enkel ogenblik ondervraagd of verhoord geweest is tijdens zijn detentie en dat hij nooit ergens officieel van beschuldigd werd, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog stelt dat het CGVS voorbij gaat aan alle andere informatie die verzoeker verstrekke, dient opgemerkt dat deze informatie niet van aard is om de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen. Deze informatie is van louter algemene aard. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kunnen evenmin de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag herstellen. Verzoekers "bijlage 26" (stuk 2) stelt enkel vast dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend en zijn vragenlijst van het CGVS die hij op de DVZ invulde (stuk 3), bevindt zich tevens in het administratief dossier en kwam reeds ter sprake.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielaanvraag, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat er in Angola sprake is van een situatie van willekeurig geweld zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS